

עמ"ת 12298/02/23 - מהדי יוסף נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 12298-02-23

בפני	כבוד השופט אוהד גורדון
העורר	מהדי יוסף (עציר)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום (כב' השופט פס) מיום 2.2.23. בית המשפט דחה בקשה לעיון חוזר, שהגיש העורר.

רקע

1. העורר עומד לדין בגין עבירות של ניסיון פציעה כשהעברין מזוין, חבלה במזיד ברכב ונהיגה פוחזת של רכב. המדובר, כך בתמצית, בסכסוך מול משפחה יריבה עמה נמנה הנאשם 1 לכתב האישום (העורר הוא הנאשם 2), שהעצים לכדי אירוע אלים הדדי שכלל, מצדו של העורר, ניסיון להכות בנאשם 1, ידיו צינור מתכת ונהיגה במלגזה במהירות לעבר משאיתו של הנאשם 1 ופגיעה בה באמצעות המלגזה. מנגד, מיוחסים לנאשם 1 אקטים אלימים כלפי העורר.
2. העורר שוחרר בתנאי "מעצר בית מלא" בשלב החקירה, בריחוק מהנאשם 1 ששוחרר בתנאים דומים. ביום 12.12.22 החליט בית משפט השלום (כב' הנשיא הרבסט) להקל בתנאי המעצר, בקביעה בין היתר שהנאשמים בהליך נעדרי עבר פלילי ומסוכנותם נקודתית. נקבע שישוחררו בהקלות לרבות עבודה של העורר בשעות היום ללא פיקוח ו"מעצר בית" לילי.
3. ערר מדינה על החלטה זו התקבל ביום 15.12.22, בידי כב' השופט נחלון, שקבע כי המסוכנות רחבה בשים לב בין היתר לכך שהאירוע התרחש למרות צו מכח חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001, שניתן במסגרת הסכסוך הנזכר לעיל. נקבע שתנאי השחרור שנהגו בשלב החקירה יוותרו על כנם עד להגשת תסקיר שירות המבחן, שיוגש עד ליום 15.3.23.
4. בקשת רשות ערעור על החלטה זו נדחתה ביום 26.12.22, בידי כב' השופט עמית, שקבע בין היתר כי דובר ב"ערר ביניים" שכן החלטת השופט נחלון "היא למעשה 'החלטת ביניים' עד להגשת תסקיר מעצר עדכני".

5. בחלוף יומיים, ביום 28.12.22 פנה העורר בבקשה לעיון חוזר לבית משפט השלום, בה ביקש לשנות את מיקום חלופת המעצר ולצאת לעבודה אחרת. הבקשה נדחתה "על הסף" בידי כב' השופט פס, בהחלטה מיום 3.1.23. ערר על כך התקבל על ידי בהחלטה מיום 23.1.23, במובן של הוראה לערכאה הדיונית לערוך דיון בבקשה ולהכריע בה כהבנתה. כך נעשה, ובתום דיון ניתנה ההחלטה מושא ערר זה.

6. במסגרתה, דחה בית המשפט קמא את הבקשה לעיון חוזר, בציינו את החלטת השופט נחלון ונימוקיה, וכי הוא אינו יושב כערכאת ערר על החלטה זו. בית המשפט היה ער לכך שהמתווה שהוצע בבקשה לעיון חוזר שונה מזה שאושר בהחלטת הנשיא הרבסט, וקבע שהחלטת השופט נחלון מחייבת, הזכיר את המועד להגשת התסקיר והוסיף, שאם התסקיר לא יוגש במועד יוכל העורר לבקש לדון מחדש בתנאי השחרור.

הערר

7. העורר מעוניין להשיג על החלטה זו. הוא טוען שהמתווה שהציע שונה מזה שאישר הנשיא הרבסט ובו דן השופט נחלון, וכולל ריחוק ופיקוח הדוק. עוד חזר על היותו נעדר הרשעות וגרס שיש לתת בו אמון. בנוסף נטען שמסוכנותו אינה רחבה אלא נקודתית, וכי לו דן בית המשפט המחוזי בהצעה היה עשוי לאשרה.

דיון

8. לאחר עיון ושקילה, לא אוכל להידרש לערר. זהו "ערר ביניים" - המוגש כנגד החלטה אשר דנה במתווה שאינו מסיים את הדיון בערכאה הדיונית. ההלכה הפסוקה קובעת לעניין זה, שככלל אין להידרש לערר ממין זה (לרבות בעריכת דיון בו) ויש לאפשר לערכאה הדיונית להשלים את מלאכתה. חריגים לכך ייתכנו במצבים שאינם שגורתיים, כמצבי טעות בולטת בהחלטה.

לדיון בנושא ראו את החלטתו הנזכרת לעיל של כב' השופט עמית בעניינו של העורר, וכן בש"פ 6122/23 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.1.23), בש"פ 8645/22 **מסאלמה נ' מדינת ישראל** (21.12.22), בש"פ 8528/22 **סיני נ' מדינת ישראל** (19.12.22), בש"פ 8889/22 **מהדי נ' מדינת ישראל** (26.12.22).

9. כפי שציינתי בעמ"ת 52423-01-23 **אברהמים נ' מדינת ישראל** (23.1.23), הלכה זו נוגעת גם להחלטות בבקשות לעיון חוזר ש"בשלב הביניים". אחרת, ניתן יהיה "לעקוף" את הכלל שעוצב בפסיקה, באמצעות הגשת בקשה לעיון חוזר על "החלטת הביניים", וערר על ההחלטה בבקשה. הדבר אמור שבעתיים במקרה שלפניי, בו הוגשה הבקשה לעיון חוזר לאחר שערר על החלטת הביניים נדחה, בקביעה כי מתווה השחרור הקיים הוא בבחינת הסדר ביניים שאין להתערב בו.

10. עניינו של העורר לא מצדיק חריגה מהכלל שהוצג לעיל והידרשות ל"ערר הביניים". ההצדקה לתנאים המגבילים הקיימים נעוצה בהחלטת השופט נחלון ונוגעת לסיכון, הנשקף מן המעשים המיוחסים לעורר. כפי שנפסק שם, הסיכון עוסק ביכולתו של העורר לשלוט במעשיו במצבי חיוך, ובכך שהעבירות בוצעו לכאורה למרות צו מניעת הטרדה מאיימת. המשך ההנמקה באותה החלטה, הגם שעסקה בקביעות מושא אותו ערר (אלה של הנשיא הרבסט), מבטאת את ההכרח בהקפדה בקביעת תנאי השחרור של העורר ושל הנאשם 1. כך גם הקביעה כי יערך תסקיר, וכי עד להגשתו ישהה העותר ב"מעצר הבית" הנוכחי.

כל אלה טעמים הולמים, וכך גם הכרעת בית המשפט קמא שלא לסטות מהם בשלב זה, עד לקבלת תסקיר אשר צפוי בעוד זמן מדוד - מעט למעלה מחודש. בית המשפט קמא קבע קביעות גם למקרה שהתסקיר לא יוגש בזמן.

בנוסף, ספק בעיני אם לעורר עמדה עילה לעיון חוזר: בקשתו הוגשה כאמור סמוך מאוד להחלטת בית המשפט העליון בעניינו, ומבלי שחל שינוי נסיבות של ממש.

לבסוף, טענות העורר בדבר טיב מסוכנותו, נתוניו האישיים והאמון שיש לתת בו עלו גם בהליכים הקודמים בעניינו, לרבות זה שהתנהל בבית המשפט העליון, ולא נמצאו כעילה לסטות מהחלטת השופט נחלון.

הכרעה

11. שיקולים אלה לא מאפשרים לאפיין את ערר הביניים שלפני, כמקרה חריג המצדיק להידרש לערר. על כן, אני מורה על מחיקתו.

12. המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשפ"ג, 06 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.